В куточку, де хлів і клуня,
Ще на початку дня
Народила дворняжка Груня
Семерих рудих щенят.

І до вечора їх ласкала,
Мов причісувала язиком.
І блищав сніжок підталий
Під теплим її животом.

А коли вже сідали кури
На сідало у рядок,
Хазяїн з'явився хмурий
І всіх семерих — в мішок.

Хоч мала вже мало сили,
Та бігла вона услід.
На річці вода тремтіла,
Зверталась помалу в лід.

Додому плелася, бідна,
І піт крапелив з боків,
Й здавався їй місяць срібний
Одним із її синків.

Й боліло їй так, неначе
Хтось камінь жбурнув на сміх.
І бризнули очі собачі
Зірками ясними в сніг.